

Kniha Daniel — sto dva

Trojité uplatnenie posla: Odhalenie prorockej dynamiky

Jeff Pippenger

2024-02-29

Trojitá aplikácia Eliáša sa vzťahuje na posolstvo, posla a hnutie počas časového obdobia Božieho výkonného súdu, ktoré sa začína pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch a pokračuje až do uzavretia doby milosti. Výkonný súd sa stupňuje od obdobia, v ktorom je Boží súd zmiešaný s milosrdenstvom, až po čas, keď sú Jeho súdy vyliate bez milosrdenstva v siedmich posledných ranách.

Trojitá aplikácia posla, ktorý pripravuje cestu pre Posla zmluvy, sa vzťahuje na posolstvo, posla a hnutie počas záverečného obdobia Božieho vyšetrojúceho súdu, ktoré označuje obdobie zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc. Toto obdobie sa končí pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch, keď sa začínajú Božie výkonné súdy.

Ján Krstiteľ pripravil cestu Kristovi, Poslovi zmluvy, aby potvrdil zmluvu na splnenie Danielovej deviatej kapitoly, dvadsiateho siedmeho verša. Tým zároveň pripravil cestu aj tomu, aby Kristus náhle prišiel do svojho chrámu a očistil synov Léviho, čo vykonal na začiatku i na konci svojej trojapolročnej služby. Očistenie doslovného chrámu bolo symbolom Jeho diela očisťovania chrámu duše tých, ktorí sú predstavení ako synovia Léviho.

Jeho doslovné dielo očisťovania chrámu bolo naplnením proroctva, a keď vykonal toto dielo v druhej kapitole Evanjelia podľa Jána, vo veršoch trinásť až dvadsaťdva, Duch Svätý viedol učeníkov, aby si pripomenuli pasáž zo Starej zmluvy, ktorá bola súčasťou Jeho diela očisťovania a prečisťovania učeníkov pri naplnení Malachiáša 3.

V úryvku v Jánovi Kristus označil, že keď bude zničený chrám Jeho tela, za tri dni ho vzkriesi. Rozhovor s hašterivými Židmi dodal, že prestavba doslovného chrámu, ktorú vykonal Herodes a ktorá bola dokončená práve v tom roku, trvala štyridsaťšesť rokov. Ježiš očisťoval svojich učeníkov prostredníctvom príkladu jedného z pravidiel spojených s prorockým slovom, ktoré Ježiš prostredníctvom pôsobenia anjelov, Ducha Svätého a prorokov vložil do svojho Slova.

Poskytol prorocký príklad toho, že doslovné predstavuje duchovné. Ustanovil prorocký kľúč čísla „štyridsaťšesť“ ako symbol chrámu. „Štyridsaťšesť“ bol počet dní, počas ktorých bol Mojžiš na vrchu a prijímal pokyny pre chrám. „Štyridsaťšesť“ je počet chromozómov, ktoré tvoria ľudský chrám. „Štyridsaťšesť“ je počet rokov (1798 až 1844), ktoré sa naplnili pri obnove duchovného chrámu, ktorý bol pošliapaný pohanstvom a potom pápežstvom.

Dve očisťovania chrámu zahŕňajú symboliku, že tri dni sa rovnajú štyridsiatim šiestim rokom. Zahŕňajú zásadu, že doslovné predstavuje duchovné. Predstavovali zároveň naplnenie i predpoveď proroctva. Tieto dve očisťovania predstavujú pravdu, ktorú jedna skupina nesprávne chápe, a ktorá je zjavená inej skupine.

Dve očisťovania označujú časové obdobie, keď Božia cirkev bola skazená do tej miery, že je „cudzoložným pokolením vreteníc“, ktoré hľadá znamenie, zatiaľ čo znamenie sa im priamo vysvetľuje; lebo jediným znamením, ktoré má byť dané, je znamenie zničenia chrámu, ktorý je za tri dni znovu postavený.

Plemeno vreteníc, ako môžete hovoriť dobré veci, keď ste zlí? Ved' z hojnosti srdca hovoria ústa.... Vtedy mu niektorí zo zákonníkov a farizejov odpovedali: Učiteľ, chceme od teba vidieť znamenie. On im však odpovedal a riekol: Zlé a cudzoložné pokolenie hľadá znamenie; ale nedostane iné znamenie, iba znamenie proroka Jonáša. Lebo ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v lone zeme. Matúš 12:34, 38–40.

Všetky tieto prorocké súvislosti sú znázornené vo všetkých troch naplneniach toho, že Posol zmluvy náhle prichádza do svojho chrámu, ako to učinil v druhej kapitole Evanjelia podľa Jána.

Blížila sa židovská Pascha, a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. A v chráme našiel tých, čo predávali voly, ovce a holubice, aj peňazomencov, ako tam sedia. Keď si urobil bič z povrázkov, vyhnal všetkých z chrámu, aj ovce a voly; peňazomencom rozsypal peniaze a prevrátil stoly. A tým, čo predávali holubice, povedal: Odneste to odtiaľto! Nerobte z domu môjho Otca tržnicu! Vtedy si jeho učeníci spomenuli, že je napísané: Horlivosť za tvoj dom ma strávila. Tu sa ho Židia opýtali: Aké znamenie nám ukážeš, keď toto robíš? Ježiš im odpovedal: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím. Židia teda povedali: Tento chrám stavali štyridsaťšesť rokov, a ty ho postavíš za tri dni? On však hovoril o chráme svojho tela. Keď potom vstal z mŕtvych, jeho učeníci si spomenuli, že im to povedal, a uverili Písmu i slovu, ktoré Ježiš povedal. Ján 2:13–22.

Posol zmluvy mal očistiť a aj prepáliť synov Léviho ako „striebro“, ktoré predstavuje Božie Slovo, a „zlato“, ktoré predstavuje vieru. Posol zmluvy mal očistiť svojich učeníkov tým, že v nich rozmnoží ich „vieru“ v Jeho prorocké „slovo“. Toto prorocké slovo bolo určené na očistenie, ale aj na prepálenie. Jeho prorocké Slovo vždy predstavuje skúšku a práve skrze Jeho prorocké Slovo sú synovia Léviho prepálení v období, keď náhle prichádza do svojho chrámu.

„Lopata je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože boli príliš márniví a samospravodliví, aby prijali napomenutie, príliš milujúci svet, aby prijali život pokory, mnohí sa od Ježiša odvrátili. Mnohí robia to isté ešte aj dnes. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď pravda prenikne do srdca, vidia, že ich život nie je v súlade s Božou vôľou. Uvedomujú si potrebu úplnej zmeny v sebe; nie sú však ochotní vziať na seba toto dielo sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú pohoršení, tak ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

Tie „duše, ktoré boli skúšané“ v „synagóge v Kafarnaume“, odmietli porozumieť tomu, že keď im Kristus povedal, že musia jesť Jeho telo a piť Jeho krv, používal svoje doslovné telo na vyjadrenie duchovnej pravdy. Bolo to totožné prorocké znázornenie, aké podal o chráme v druhej kapitole Evanjelia podľa Jána. Keď zásada, že doslovné predchádza duchovnému a predstavuje ho, bola rozpoznaná ako „tvrdá reč“, ktorú neboli ochotní „počúvať“, odvrátili sa a už viac s Ním nechodili.

To sa stalo v šiestej kapitole Evanjelia podľa Jána, vo verši šesťdesiatšesť (666), čo predstavuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, ktorý bol predobrazený 22. októbrom 1844, ktorý bol zasa predobrazený krížom na Kalvárii.

Od tej chvíle mnohí z jeho učeníkov odišli späť a viac už s ním nechodili. Ján 6,66.

V druhej kapitole Evanjelia podľa Jána Duch Svätý priviedol mysle učeníkov k tomu, aby si „spomenuli“ na proroctvo opisujúce Božiu horlivosť, a slovo „horlivý“ je v hebrejčine aj v gréčtine tým istým slovom ako „žiarlivý“.

Lebo horlivosť za tvoj dom ma strávila, a potupy tých, čo teba tupia, dopadli na mňa. Žalmy 69,9.

Božia horlivosť, ktorá je Jeho žiarlivosťou, predstavuje prvok Božieho charakteru ako žiarlivého Boha, ktorého žiarlivosť sa prejavuje na treťom a štvrtom pokolení tých, ktorí Ho nenávidia. V druhej kapitole Jánovho evanjelia Duch Svätý ustanovoval, že očistenie vykonané Poslom zmluvy nastáva vo štvrtom a poslednom pokolení, hoci vždy ešte niektorí z tretieho pokolenia zostávajú stáť, keď sa naplní čaša posledného pokolenia. To pokolenie je cudzoložným pokolením vreteníc.

Mojžiš predstavoval štvrté pokolenie a vtedy Mojžiš počas štyridsiatich šiestich dní prijal poučenie o zriadení chrámu. V tých dňoch prijal zákon, ktorý v druhom prikázaní uvádza, že Božia žiarlivosť sa prejavuje v treťom a štvrtom pokolení.

I riekol Abramovi: Vezď iste, že tvoje potomstvo bude cudzincami v krajine, ktorá nebude ich; a budú im slúžiť, a budú ich trápiť štyristo rokov; ale i ten národ, ktorému budú slúžiť, budem súdiť; a potom vyjdú s veľkým majetkom. A ty odídeš k svojim otcom v pokoji; budeš pochovaný v požehnanom veku. Ale vo štvrtom pokolení sa sem opäť vrátia, lebo nepravosť Amorejcov ešte nie je dovŕšená. 1. Mojžišova 15:13–16.

V poslednej generácii starovekého Izraela bol vystavaný chrám kresťanskej cirkvi, ktorý Peter nazval „duchovným domom“. Počas týchto dejín Boh dvakrát zjavil svoju horlivosť, keď vo svojej žiarlivej horlivosti očistil chrám. V roku 1844 Boh vzbudil duchovný chrám milleritov a opäť obišiel niekdajší vyvolený ľud. V týchto dejinách prišiel Posol zmluvy náhle 22. októbra 1844.

Jeho zjavenie bolo pripravené prostredníctvom služby Williama Millera. Keď sa protestanti a milleriti približovali k 22. októbru 1844, boli skúšané dve skupiny. Skúška protestantov prišla v čase konca s príchodom prvého anjela v roku 1798. Po tom, čo bolo posolstvo, ktoré malo synov Léviho tak „očistiť, ako aj prečistiť“, sformulované v roku 1831, začalo sa skúšanie protestantov, keď bolo posolstvo prvého anjela zmocnené 11. augusta 1840. Dňa 19. apríla 1844 protestanti v skúške neobstáli a stali sa dcérami Babylona.

Potom prišiel druhý anjel a viera mileritov bola vtedy skúšaná a bolo vykonané očistenie a prečistenie. Keď bolo posolstvo druhého anjela zmocnené na táborovom zhromaždení v Exeteri od dvanásteho do sedemnásteho augusta, bolo dovŕšené skúšanie mileritov, oddelenie múdrych a bláznivých mileritov.

Rozdiel medzi múdrymi a nerozumnými predstavoval olej, ktorým bolo prorocké posolstvo Polnočného volania. Keď tretí anjel prišiel 22. októbra 1844, chrám bol postavený (za štyridsaťšesť rokov). V tom okamihu Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho miesta na očistenie svätyne, zobrazený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávnomu dni, ako je predstavený v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a túto udalosť predstavuje aj príchod ženícha na svadbu, opísaný Kristom v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Vtedy začal Posol zmluvy svoje dielo očisťovania a prečisťovania mileritských učeníkov, označených v tretej kapitole Malachiáša ako synovia Léviho.

„Mnohí, ktorí vyšli v ústrety Ženíchovi pod posolstvami prvého a druhého anjela, odmietli tretie, posledné skúšobné posolstvo, ktoré má byť dané svetu, a podobné stanovisko bude zaujaté, keď zaznie posledné volanie.“

„Každú jednotlivú podrobnosť tohto podobenstva treba starostlivo skúmať. Sme predstavení buď múdrymi, alebo bláznivými pannami.“ Review and Herald, 31. októbra 1899.

Keď bolo 11. augusta 1840 posolstvo prvého anjela zmocnené mocou, k milleritskému hnutiu sa pripojili zástupy. Potom 19. apríla 1844 toto hnutie opustila veľká skupina. Podľa tradičného názoru bolo 22. októbra 1844 asi päťdesiat duší, ktoré vierou vstúpili do Najsvätejšieho miesta. Ak predpokladáme, že počet tých, ktorí spočiatku nasledovali svetlo tretieho anjela, bol približne päťdesiat duší, čo znamená, keď sme informovaní, že „mnohí“, ktorí prijali posolstvá prvého a druhého anjela, „odmietli tretie, posledné skúšajúce posolstvo“?

Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu a otvoril svetlo nebeskej svätyne a posolstvo tretieho anjela tým päťdesiatim, ktorí pokračovali ďalej do skúsenosti tretieho anjela, no spočiatku boli rozptýlení. Ich sklamanie bolo vtedy väčšie než prvé sklamanie, hoci sme prostredníctvom sestry Whiteovej poučení, že ich sklamanie nebolo také veľké ako sklamanie učeníkov po kríži.

V oboch paralelných dejinách Kristus otvoril svoje prorocké Slovo sklamaným a sestra Whiteová uvádza, že jej bolo ukázané, že Pán vtedy opäť vystieral svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud.

„23. septembra [1850] mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že úsilie musí byť v tomto čase zhromažďovania zdvojnásobené. V čase rozptýlenia bol Izrael bitý a doráňaný; no teraz v čase zhromažďovania Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. V čase rozptýlenia malo úsilie vynaložené na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť zjednotení a horliví v diele. Videla som, že je hanbou, ak sa ktokoľvek odvoláva na čas rozptýlenia ako na príklad, ktorý by nás mal teraz riadiť v čase zhromažďovania; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako potrebné, aby pravda bola uverejňovaná v časopise, ako aby bola kázaná.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Pri kríži boli učeníci rozptýlení a v tejto dejinnej chvíli, o tri dni neskôr, začal zhromažďovať svojich rozptýlených učeníkov. Približne tri roky po konci roku 1844 začal Kristus zhromažďovať svoje rozptýlené stádo. V tejto dejinnej etape viedol svoj ľud k tomu, aby začal vydavateľské dielo a aby vydal druhú z dvoch Habakukových tabúl, ktorá bola zhotovená na konci roku 1850 a potom sa v januári 1851 začala ponúkať na predaj v Review and Herald.

Mapa z roku 1843 bola fyzickým znázornením posolstva, ktoré očistilo chrám, vztyčeného v dejinách posolstiev prvého a druhého anjela. S príchodom tretieho anjela Boh zamýšľal dokončiť svoje dielo a vziať svoj ľud domov, no oni sa vzbúrili tak ako staroveký Izrael, a tak starovekému i novodobému Izraelu bolo určené blúdiť po púšti. Keby tí adventisti, ktorí spočiatku prijali svetlo tretieho anjela, pokračovali vierou, nesúc fyzické znázornenie svojho posolstva, ktorým bola mapa z roku 1850, mohli privodiť druhý príchod Ježiša a odísť domov. Bolo im však určené zopakovať dejiny Jozuu a Káleba a desiatich neverných vyzvedačov.

„Keby adventisti po veľkom sklamaní v roku 1844 pevne zachovali svoju vieru a jednotne pokračovali v nasledovaní otvárajúcej sa Božej prozreteľnosti, prijali posolstvo tretieho anjela a v moci Ducha Svätého ho zvestovali svetu, boli by uzreli Božiu spásu, Pán by bol mocne pôsobil spolu s ich úsilím, dielo by bolo dokončené a Kristus by už bol prišiel, aby prijal svoj ľud k jeho odmene. Ale v období pochybností a neistoty, ktoré nasledovalo po sklamaní, mnohí z adventných veriacich sa vzdali svojej viery.... Tak bolo dielo zadržané a svet bol ponechaný v temnote. Keby sa celé adventistické spoločenstvo zjednotilo na Božích prikázaniach a viere Ježišovej, aké nesmierne odlišné by boli naše dejiny!“ Evangelism, 695.

Ján Krstiteľ a William Miller pripravili cestu Kristovi, aby náhle prišiel a očistil ľud, ktorý by pod mocou Ducha Svätého niesol posolstvo spasenia celému svetu. Učeníci Krista svoju úlohu splnili, no počiatok adventizmu nie. Do roku 1856 upadli do stavu Laodicey, odmietli pokročilé svetlo „sedemnásobku“ a roku 1863 začali proces stupňujúcej sa vzbury, ktorý pokračuje až k čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu. Vzburu roku 1863 bola predobrazená vzburou desiatich vyzvedačov. Na konci štyridsiatich rokov putovania po púšti bol staroveký Izrael privedený späť k tej istej skúške, čím poskytol príklad moderného Izraela, ktorý je privedený späť k počiatkovej skúške.

Vzburu desiatich vyzvedačov v Kádeši sa o štyridsať rokov neskôr v Kádeši zopakovala. Vzburu desiatich vyzvedačov, ktorá spôsobila štyridsať rokov putovania po púšti, predstavuje vzburu roku 1863, keď novodobý Izrael privodil sám sebe vlastné putovanie v púšti Laodicey. Na konci štyridsiatich rokov bol staroveký Izrael znovu privedený do Kádeša, čím sa ukazuje, že skúška, ktorá pri vzburu roku 1863 prečistila milleritský adventizmus, sa má zopakovať, keď Posol zmluvy opäť náhle príde do svojho chrámu.

V nasledujúcom článku budeme v tomto štúdiu pokračovať.

„Pri dobytí Gileádu a Bášanu bolo mnoho takých, ktorí si pripomínali udalosti, ktoré takmer pred štyridsiatimi rokmi v Kádeši odsúdili Izrael na dlhé putovanie púšťou. Videli, že správa vyzvedačov o zasľúbenej krajine bola v mnohých ohľadoch správna. Mestá boli opevnené a veľmi veľké a obývali ich obri, v porovnaní s ktorými boli Hebreji iba trpaslíkmi. Teraz však

mohli vidieť, že osudnou chybou ich otcov bolo to, že nedôverovali Božej moci. Jedine to im zabránilo, aby ihneď vošli do tej dobrej krajiny. “

„Keď sa po prvý raz pripravovali vstúpiť do Kanaánu, toto podujatie bolo sprevádzané omnoho menšími ťažkosťami než teraz. Boh sľúbil svojmu ľudu, že ak budú poslúchať Jeho hlas, pôjde pred nimi a bude bojovať za nich; a pošle aj sršne, aby vyhnali obyvateľov krajiny. Strach národov sa ešte všeobecne neprebudil a na odpor proti ich postupu sa vykonalo len málo príprav. Keď však teraz Hospodin prikázal Izraelu ísť vpred, museli postupovať proti ostrážitým a mocným nepriateľom a museli zápasiť s veľkými a dobre vycvičenými vojskami, ktoré sa pripravovali vzdorovať ich príchodu.

„V zápase s Ógom a Síchonom bol ľud privedený k tej istej skúške, pod ktorou ich otcovia tak zjavne zlyhali. Teraz však bola táto skúška omnoho ťažšia než vtedy, keď Boh prikázal Izraelu, aby šiel vpred. Ťažkosti na ich ceste sa veľmi rozmnožili od chvíle, keď odmietli postúpiť, keď na to dostali príkaz v mene Hospodina. Takto Boh skúša svoj ľud aj dnes. A ak nevydržia skúšku, privedie ich opäť na ten istý bod a druhý raz príde skúška ešte bezprostrednejšie a bude ťažšia než predchádzajúca. Toto pokračuje dovtedy, kým skúšku neobstoja; ak však zostávajú naďalej spurní, Boh od nich odníme svoje svetlo a ponechá ich v temnote.“ Patriarchovia a proroci, 436, 437.